

Biogram prof. dr. hab. Józefa Kargula

Biographical Note on the Professor Józef Kargul

Fot. pobrano z: www.dsw.edu.pl

I. Kalendarium biograficzne

Profesor dr hab. Józef Kargul urodził się w 1936 r. we wsi Zwiernik, powiat Dębica.

1943–1951 – nauka w szkole podstawowej w Łękach Dolnych, powiat Dębica.

1951–1955 – nauka w Liceum Ogólnokształcącym w Tczewie.

1955–1957 – Studium Nauczycielskie w Gdańsku.

1957–1959 – nauczyciel w Szkole Podstawowej w Dębiniu powiat Malbork.

- 1962 – uzyskanie tytułu magistra w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku na podstawie pracy „Zajęcia w domu kultury jako forma organizacji czasu wolnego” napisanej pod kierunkiem prof. Romany Miler.
- 1962–1965 – instruktor oświatowy w Wojewódzkim Domu Kultury we Wrocławiu.
- 1965–1971 – nauczyciel w Państwowym Studium Kulturalno- Oświatowym i Bibliotekarskim we Wrocławiu.
- 1971 – uzyskanie stopnia doktora w Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie pracy „Kształcenie pracowników kulturalno-oświatowych w Polsce Ludowej”, napisanej pod kierunkiem doc. dr. Edmunda Harwasa.
- 1971–1997 – nauczyciel akademicki w Uniwersytecie Wrocławskim, gdzie pełnił funkcje: kierownika Zakładu Pedagogiki Dorosłych, zastępcy dyrektora Instytutu Pedagogiki, dyrektora Instytutu Pedagogiki.
- 1978 – uzyskanie stopień doktora habilitowanego w Uniwersytecie Wrocławskim na podstawie pracy „Pracownik kulturalno-oświatowy. Problemy zawodu i modele działania”.
- 1992 – uzyskanie tytułu profesora nadzwyczajnego na Uniwersytecie Wrocławskim.
- 1996 – uzyskanie tytuł profesora zwyczajnego.
- 1997–2006 – nauczyciel akademicki w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze/Uniwersytecie Zielonogórskim, gdzie pełnił funkcje: kierownika Zakładu Pedagogiki Kulturalno-Oświatowej, prodziekana ds. nauki.
- 2000–2006 – inicjator i redaktor naczelny periodyku „Dyskursy Młodych Andragogów”.
- 2006 – współtwórca i kierownik naukowy „Letniej Szkoły Młodych Andragogów”.
- Od 2006 – nauczyciel akademicki w Dolnośląskiej Szkole Wyższej, gdzie pełnił funkcję kierownika Zakładu Pedagogiki Społecznej i Poradownstwa, aktualnie kierownika Zakładu Pedagogiki Ogólnej i Poradownstwa.

II. Życiorys naukowy

Obszary badań

1. Badania nad problematyką pracowników i instytucji upowszechniania kultury:

– analiza historyczno-pedagogiczna formalnego kształcenia pracowników upowszechniania kultury – metoda monografii pedagogicznej, technika – kwerenda archiwaliów i analiza treści źródeł,

– opis i analiza działalności osób zajmujących stanowiska kierownicze i instruktorskie w domach kultury – oryginalna metoda obserwacji ciągłej, nieskategoryzowanej tak zwanej „fotografii dnia pracy” po raz pierwszy w Polsce zastosowana w badaniach pracowników zatrudnionych w dziedzinie „usług kulturalnych”.

2. Próby poszukiwania teoretycznych przesłanek do konstruowania teoretycznych podstaw działalności kulturalno-oświatowej i animacji społeczno-kulturalnej.

3. Badania nad absolwentami uniwersytetu i ich kulturotwórczej funkcji w społecznościach lokalnych – metoda wywiadów środowiskowych.

4. Badania losów absolwentów uniwersytetu o „nietypowej” karierze – metoda wywiad narracyjny.

5. Poszukiwania przesłanek do budowy teorii całościowej edukacji dorosłych.

6. Badania form aktywności i edukacji kulturalnej dorosłych – metoda analiza treści ofert instytucji kultury, wywiady narracyjne.

7. Badania koncepcji, instytucji i praktyk upowszechniania kultury w Polsce począwszy od kultury staropolskiej do czasów współczesnych.

8. Sytuacja społeczno-kulturowa nisko kwalifikowanych pracowników w powojennej Polsce.

Udział w międzynarodowych programach badawczych

– 2000–2003 – edukacja kulturalna sąsiadujących regionów Polski i Niemiec (Lubuskie/Warszawa–Brandenburg/Berlin).

– 2011–2012 – uczestnictwo w subgrupie badawczej realizującej projekt badawczy zainicjowany przez Amerykańskie Stowarzyszenie Psychologów: „Edukacja, szkolenia i akredytacja w różnych krajach – Południowa Korea, Polska, Grecja, Malezja, Kanada i USA”.

– 2013–2014 – kierownik zespołu badawczego w ramach European Centre for the Development of Vocational Training – agencji Unii Europejskiej działającej na rzecz wzmocnienia współpracy europejskiej w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego poprzez system VET: oferty pracy – publikacje – umiejętności określania potrzeb.

Publikacje

Monografie i podręczniki akademickie – autorstwo lub współautorstwo w języku polskim

1. *Kształcenie pracowników upowszechniania kultury w Polsce Ludowej*, Wydaw. COMUK, Warszawa 1973.

2. *Pracownik kulturalno-oświatowy. Problemy zawodu i modele działania*, Instytut Wydawniczy CRZZ, Warszawa 1976.

3. *Zarys koncepcji badań wyników wychowania w placówkach kulturalno-wychowawczych wrocławskich zakładów pracy*, WRZZ, Wrocław 1977.

4. *Wartości i wzory kultury mieszkańców miejscowości turystyczno-wypoczynkowej na przykładzie Świeradowa Zdroju*, KTN, Jelenia Góra 1980 (współautorstwo z: M. Malewski).

5. *Rozważania nad kryteriami oceny działalności kulturalno-oświatowej*, Wydaw. COMUK, Warszawa 1984.

6. *Podstawy działalności kulturalno-oświatowej*, Wydaw. COMUK, Warszawa 1985 (współautorstwo z: D. Jankowski., F. Kowalewski, K. Przyszczypkowski).

7. *Z teoretycznych problemów działalności kulturalno-oświatowej*, Wydaw. COMUK, Warszawa 1986.

8. *Absolwenci Uniwersytetu Wrocławskiego w społecznościach lokalnych*, Wydaw. UW., Wrocław 1991.

9. *Od upowszechniania kultury do animacji kulturalnej*, Wydaw. Adam Marszałek, Toruń 1995.

10. *Od upowszechniania kultury do animacji kulturalnej*, wyd. 2 uzupeł., Wydaw. Adam Marszałek, Toruń 1997, wyd. 3, Wydaw. Adam Marszałek, Toruń 1998.

11. *Obszary pozaformalnej i nieformalnej edukacji dorosłych. Przesłanki do budowy teorii edukacji całościowej*, Wydaw. Naukowe DSWE, Wrocław 2001.

12. *Z prądem i pod prąd. Lubuskie instytucje kultury w nowym ładzie społecznym*, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2004 (współautorstwo z: S. Słowińska, M. Gancarz).

13. *Obszary pozaformalnej i nieformalnej edukacji dorosłych. Przesłanki do budowy teorii edukacji całościowej*, wyd. 2 zmienione i rozszerzone, Wydaw. Naukowe DSWE, Wrocław 2005.

14. *Upowszechnianie, animacja, komercjalizacja kultury. Podręcznik akademicki*, PWN, Warszawa 2012.

Pandto:

1. Redakcja i współredakcja 15 monografii.
2. Autorstwo lub współautorstwo 87 rozdziałów w monografii lub podręczniku akademickim.
3. Autorstwo 68 artykułów w czasopismach polskich i zagranicznych, 14 publikowanych wystąpień z konferencji naukowych, 22 recenzji publikacji naukowych.

Członek komitetów redakcyjnych, rad naukowych, programowych

1. 1993–2002: członek Komitetu Nauk Pedagogicznych Polskiej Akademii Nauk.
2. Od 1988: członek zwyczajny Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego.
3. 1999–2011: wiceprzewodniczący Zespołu Pedagogiki Dorosłych KNP PAN.
4. 1999–2016: prezes Zarządu Regionalnego TWP we Wrocławiu.
5. Od 2009: przewodniczący Rady Naukowej „Edukacji Dorosłych”.
6. 2010–2014: przewodniczący Naukowego Towarzystwa Poradotwórczego.
7. Od 2014: przewodniczący honorowy Naukowego Towarzystwa Poradotwórczego.
8. Od 2016: honorowy prezes Zarządu Regionalnego TWP we Wrocławiu.
9. Od 2016: członek prezydium Zespołu Pedagogiki Kultury i Edukacji Kulturalnej KNP PAN.

Członkostwo w krajowych i międzynarodowych stowarzyszeniach i organizacjach

1. 1980–1986: członek Komitetu Redakcyjnego „Oświaty Dorosłych”.
2. 1991–1993: członek Komitetu Redakcyjnego „Forum Oświatowego”.
3. 1982–1989: członek Rady Domów Kultury przy Ministrze Kultury i Sztuki.
4. 1993–2008: członek Rady Redakcyjnej „Edukacji Dorosłych”.
5. Od 2008: przewodniczący Rady Redakcyjnej „Edukacji Dorosłych”.
6. 1990–1992: członek Zespołu Ekspertów Ministra Edukacji Narodowej.
7. 1990–1992: członek Zespołu Ekspertów Ministra Kultury i Sztuki.
8. 1994–1997: członek Rady Naukowej Centralnego Ośrodka Metodycznego Studiów Nauczycielskich.

9. Od 2011: członek założyciel The European Society for Vocational Designing and Career Counselling.

10. Od 2012: członek Rady Naukowej The European Journal of Counselling Psychology.

Udział w rozwoju kadry naukowej

1. Promotor 13 rozpraw doktorskich, spośród których jedna osoba (dr Anna Bilon) jest laureatką nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 12 osób pracuje w wyższych uczelniach, w tym dwie osoby (prof. zw. dr hab. Aleksander Nalaskowski i prof. DSW dr hab. Ewa Kurantowicz) są samodzielnymi pracownikami naukowymi.

2. Autor 26 recenzji rozpraw doktorskich.

3. Autor 12 recenzji rozpraw habilitacyjnych.

4. Autor 3 recenzji w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora.

Nagrody, odznaczenia, wyróżnienia

Nagroda Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, indywidualna stopnia trzeciego za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych – 1974.

Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zespołowa z tytułu osiągnięć dydaktyczno-wychowawczych – 1986.

Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, indywidualna stopnia trzeciego z tytułu osiągnięć naukowych – 1987.

Nagrody Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych: 1978, 1980, 1981, 1985, 1990.

Nagroda im. Stanisława Staszica Stowarzyszenia Oświatowców Polskich za pracę „Od upowszechniania kultury do animacji kulturalnej” – 1999.

Nagrody Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego „za osiągnięcia organizacyjne”, „dydaktyczno-wychowawcze” i za „ofiarną pracę”: 1975, 1977, 1978, 1981, 1982, 1983, 1986, 1988, 1993.

Złoty Krzyż Zasługi – 1985.

Medal Komisji Edukacji Narodowej – 2002.

Nagroda Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego za całokształt dorobku naukowego – 2006.